

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četrti četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

ZA
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročnina pa: Uprav-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 13.

V Ljubljani, dné 9. julija 1903.

Leto I.

Jezusovemu Srcu — naše vse.

Mesec rožnik, posvečen prav posebno češčenju presv. Srca Jezusovega, je minul. A zaradi tega vendar ne sme minuti in prenehati češčenje presvetega Srca. Narobe, v mesecu rožniku smo se morali nanovo zavzeti in uneti za to češčenje; obljubiti smo mu morali, da ga hočemo častiti vedno, celo življenje in vsak dan tega življenja.

Dné 22. rožnika je bil najdaljši dan, in — sedaj se je že zopet nagnil ter se bo jel polagoma krčiti. Ah, nič ni stalnega na svetu, nič, kar bi se dalo držati; komaj primemo, pa moramo že izpustiti; urno se obrača časa kolo in nehoté vleče tudi nas s seboj; s silno naglico dirjamo s časom vred proti — večnosti. Z isto pravico, kakor učenca, idoča v Emavs, torej govorimo lahko tudi mi vsak dan: „Gospod, ostani z nami, ker se mrači in se je dan že nagnil!“

Bog z nami vsak dan našega življenja — in mi z Bogom vsak dan in sicer cel dan, to je pravo krščansko življenje in primerno pripravlanje na večnost, kjer se bomo šele prav združili z Bogom, neločljivo za vekomaj. Kakor je od Boga vse, takó bodi za Boga vse! Od Boga je vsak dan, ne en trenutek bi ne mogli živeti brez njega, in — ne en trenutek ne bodi, ki bi ga ne preživeli za Boga!

Prav posebno bodi Srce Jezusovo, s katerim in za katerega živimo vsak dan in vsak trenutek. Zakaj? Zato, ker to božje Srce živi in bije za nas neprenehoma, cele dneve in noči in leta in stoletja — za nas in zavoljo nas. Drugega nima iskati na zemlji. Nas išče, nam se posvečuje, za nas se daruje, za nas bije, na nas misli, z nami čuti, nas ljubi, za nami hrepeni, po nas koprne, zavoljo nas se daje prezirati, žaliti, zaničevati, z zasramovanjem nasičevati...

Vse njegovo bivanje in življenje je posvečeno nam, torej mora biti — ako hočemo biti pravični — tudi naše njemu.

Zato darujmo presvetemu Srcu Jezusovemu sami sebe in vse svoje: celo življenje in vsak trenutek tega življenja, vsa naša dela in vse naše molitve, ves trud in počitek, vso žalost in veselje, ves up in strah, vsako stopinjo in vsako besedo, vsak pogled in vsako misel, vsak migljaj naših rok in vsak trenljaj naših oči, vsak dih naših pljuč in vsak udarec našega srca: vse to darujmo v čast, vse to združimo z udarci Jezusovega Srca, z njegovimi občutki in mislimi, z njegovim bivanjem v tabrnakelju. On živi edino za nas, mi edino za njega. On ves naš — mi vsi njegovi!

To p o b o ž n o v a j o: darovati na ta način samega sebe in vse svoje Jezusovemu Srcu, vam, predragi bravci in častivci Jezusovega Srca, prav posebno toplo

priporočamo. Zakaj? Zato, ker ne poznamo nič lažjega in obnem zaslužnejšega, kakor je to pobožno opravilo.

Nič lažjega. Kaj vendar stane človeka, če reče ali si misli: Vse za tebe, o Jezus! Vse iz ljubezni do tebe! Vse v čast tvojemu Srcu! — Za to ni treba nobenega časa, to se opravi mimogrede, ni treba nobenega truda, zato ni treba nič zgodaj vstajati, nič bolj pri delu hiteti, ni treba da bi sploh kak človek kaj opazil; treba je samo ene besede, ene misli, treba samo — malce dobre volje.

In s tem tako malim trudom, s to eno mislijo, kako zelo Jezusovemu Srcu ustrezemo, kako se mu prikupimo, koliko si zaslužimo! Vsa naša dela, vse naše življenje dobi vsled tega čisto drugo vrednost, vso novo, višjo, nadnaravno ceno. — Kar je za ta svet storjenega, za to nas bo svet plačal; kar je za Boga storjenega, to bo plačal Bog. In Bog bo plačal kraljevo, po božje. Zapomnite si: Kar ni za Boga storjeno, to je izgubljeno, to je proč vrženo. Danes imamo, jutri nam bodo iz rok iztrgali. Danes se veselimo kakor otrok svoje nove igrače, jutri bo kup podrtin ali kupček pepela. Kar je za Boga storjeno, kar Jezusovemu Srcu darovano, to bo Jezus v svoje Srce zapisal s plamenečimi in neizbrisnimi črkami; to bo ostalo, od tega bomo vekomaj živeli in večno sladak užitek imeli.

Marsikdo ne more dolgih molitev opravljati, se ne more velikó postiti, še manj mu je mogoče kaj prida ubogajme dajati, to kratko pa krepko pobožnost, ki smo jo sedaj navedli, pa lahko opravlja. Nikdo ne more reči: tega ne morem. Če ima le dobro voljo, če ima kaj srca za Jezusa, to lahko stori in bo storil. Kolikokrat naše dobre krščanske žene in matere tožijo, da ne morejo zjutraj in zvečer dolgo moliti; komaj so malo spanja ujele, pa ko se prebudé, trebalo bi že na vseh plateh biti, povsod svoje roke imeti: otročiči se oglašajo na vseh straneh in kličejo po mami, temu manjka tega, temu onega, pa bi bilo treba pred peč, pa v hlev, pa na polje, — kdo more zahtevati dolgih molitev in globokega premišljevanja? Ali, kako zgodaj že mora ravno v tem času, v katerem smo sedaj, kako zgodaj mora naš kmetič že zaprezati svojo živinico; komaj se malo svita jutranja zarja, že poganja svojega konjiča ali voliča

tja ven na polje. Ali naše žanjice, kako so zgodnje in kako brez prestanka se sučejo do trde noči, in ko pridejo domu, je treba še toliko podelati, toliko postoriti! Ako po vsem tem poklekne k molitvi, kako rade lezejo oči skupaj, kako rada začne glava kimati... Kakor snop se človek vrže na posteljo in v par trenutkih je — tam.

Pri vsem tem obilnem delu, pri tem trudu in zaspanosti pa je nekaj prav lahko mogoče: Ena pobožna misel na Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, en pogled proti cerkvi, ena beseda, en zdihljaj k njegovemu Srcu: Jezus, vse za tebe! Iz ljubezni do tebe! Vse tebi v čast in zadoščenje! To je mogoče zjutraj in zvečer, to mogoče pri delu in počitku, to na poti in na postelji, to večkrat čez dan. Ta reč nič ne utruji, nič ne pomudi. In vendar ta kratka in pobožna misel povzdigne, požlahtni, posveti vse naše dejanje in — če to vsak dan ponavljamo — posveti vse naše življenje. To je eden najlažjih in najizdatnejših načinov, častiti presv. Jezusovo Srcé!

Zato Vas prosimo, predragi, prisvojite si to pobožno navado! Ako že tako delate, nadaljujte goreče; ako še niste, poskusite, začnite. Matere, dekleta, mladeniči, možje, ki imate kaj srca za Boga, začnite! In dobro bi bilo, da se že tudi otroci navajajo posvečevati svoje mlado življenje in združevati z Jezusovim Srcem. Čem prej bodo začeli, tem lepše bodo svojo mladost preživeli, tem več za nebesa oteli. Vsaj ena misel na dan za Jezusovo Srce, ki brez prestanka bije za nas! Zadostuje ena sama misel; seveda je toliko bolje, kolikor večkrat se to ponavlja, kolikor z večjim občutkom, kolikor bolj podrobno, bi rekli, se človek daruje, kakor smo spredaj našli: vse svoje zmožnosti dušne in telesne, vse svoje dejanje in nehanje, svoj um in svoj spomin, svojo voljo in svojo prostost, svoje roke in svoje srce.

Človek lahko to sam iz svojega srca Bogu daruje, s svojimi mislimi in besedami, kratkimi ali daljšimi, preprostimi ali bolj izbranimi, sedaj tako in sedaj drugače, kakor mu ravno srce dá. Lahko pa se tudi človek iz glave nauči nekih gotovih besedi, neke molitve, s katero vsak dan izroči sam sebe in vse svoje Jezusu na oltar. — Bravci našega lista, ki ste iz ljubljanske škofije, se

morda spominate, da so vam isto reč priporočali in na srce polagali v enem svojih pastirskih listov tudi naš knezoškof. Ondi so tudi navedli besede, molitev, katero naj bi verniki dodali svoji jutranji molitvi. Slišali ste tedaj to molitev, pa ker ste jo le enkrat slišali, si je najbrž niste zapomnili. Zato Vam jo tukaj zapišemo, da jo pred seboj imate in berete toliko časa, dokler je iz glave ne bote znali: „O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve in dela današnjega dne, tebi v čast, v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v sv. Rešnjem Telesu in v vse tiste namene, katere imaš ti na naših oltarjih.“

To molitev — prosijo škof — dodajte še svoji jutranji molitvi; in sedaj, ko jo imate pred seboj, to res storite, in tako navajajte vse svoje domače, zlasti svoje otroke! Kjer imajo lepo navado, da jutranjo molitev skupno in glasno opravljajo, naj bi tudi to skupno molili.

S tem boste svoje življenje v resnici posvetili in si brez vsakega truda bogate zaklade zaslužili; s tem boste Jezusovo Srce vredno častili: Njemu, ki ne prestando in ves za nas živi, njemu vsak trenutek našega življenja, vsak udarec našega srca!

Lepota Jezusova.

Misli sv. Jederti.

Prelepo lilije cvetó,
Vrtnice nam žaré krasnó,
Vijolice lep duh dadó,
Vse cvetje miče nas ljubó:

Ne zmaga solnce te zlató,
Ne sije luna tak svetló,
In zarja lepa obledí,
Ko prideš k duši ženin ti.

V ljubezni pesem ti darim,
V tvoje Srce izročim;
Med zbore angeljske želim,
Da tebe vredno počastim.

A sladka ni nobena stvar,
In mil prijatelj ni nikdar,
Kot Jezus, srca ti vladar,
Ko vnameš mi ljubezni žar.

Pred tabo mré lepota vsa,
Krasota vene zemeljska,
Bledi luč neba svetlega,
Duhov izginja množica.

O ljubi Jezus, sladki cvet!
Lepote tvoje ves prevzet,
Pot za teboj izvolim spet,
Ne maram več za celi svet.

P.

Sveta Mohor in Fortunat, mučenca.

(12. julija).

Vsi svetniki nam morajo biti mili in častiti, a prav posebne hvale in ljubezni smo dolžni onim, ki so sv. vero oznanovali po naših krajih, prednikom našim. Njim se imamo zahvaliti, da tudi mi sedaj uživamo veliki in dragoceni dar sv. vere. Prvi oznanovci krščanske vere pa so prišli k nam iz Ogleja.

Ker smo v zadnji številki našega lista objavili poziv na božjo pot v Oglej, koder so pokopani oglejski škofje in patriarhi, ki so po naši domovini sejali seme sv. vere, med njimi najodličnejši: sveta Mohor in Fortunat in sv. Pavlin, zato hočemo danes nekaj malega povedati o prvih dveh, prihodnjič pa o zadnjem.

Sv. Mohor in Fortunat, kdo pač ne pozna teh imen! Saj je dobro znana družba, ki se imenuje po sv. Mohorju; znana ne le med Slovenci, ampak tudi pri drugih narodih, ki nas morda zavidajo za lepo družbo. Dočim pa je družba sv. Mohorja tako znana, je pa morda manj znano življenje sv. Mohorja in Fortunata. Zato naj je malo opišemo, — kolikor nam je ohranjenega iz onih tako davnih časov. Sv. Mohor je bil doma v Ogleju, takrat imenitnem mestu ob ja-dranskem morju, nekaj ur od Trsta. Ondi je sveti evangelist Marka prvi oznanjeval sv. evangelij. Mladenič

Mohor je bil izmed najvernejših njegovih učencev. Zato ga sv. Marka okolu l. 46 vzame seboj v Rim, kjer ga je sam sv. apostol Peter posvetil v mašnika in v škofa ter mu izročil v višjehodovsko oskrb mesto Oglej in okolico. Vsled gorečih pridig sv. Mohorja, ki jih je Bog potrjeval s čudeži, postane mesto Oglej kmalu krščansko. Pa tudi daleč na okrog je sveti Mohor s svojimi učenci razširjal sv. vero. „Na Korškem, v starodavnem Korotanu, na lepi ravnini nad sedanjim Špitalom je stalo takrat mesto Tiburnija; tu je postavil sv. Mohor škofijski sedež. Stara Emona, kakor so Rimljani imenovali nekdanjo Ljubljano, je dobivala iz Ogleja svoje prve škofo, tako tudi Celje in Ptuj na Stajerskem. Vsem škofijam po Primorskem, gorenjem Laškem in Tirolskem po južnih državah ob Donavi globoko v ogrsko zemljo — vsem je bila stara oglejska stolica mati“, tako piše škof Slomšek.

Delo sv. Mohorja nadaljuje in utrjuje sedaj naša dična družba sv. Mohorja. Njen namen je: „Podpirati pobožno, lepo obnašanje in ohranjevati katoliško vero med slovenskim ljudstvom. Ta namen skuša družba doseči s tem, da nam podarja vsako leto za majhen denar 6 knjig zabavne, poučne in zlasti nabožne vsebine. Pač smo lahko ponosni na družbo, ki je štela lansko leto celih 80.046 članov! Uprav lansko leto je obhajala družba sv. Mohorja petdesetletnico svojega obstanka. Kakor se bere v Koledarju družbe sv. Mohorja za l. 1903. stran 135, je imela družba v teh

50 letih 1,483.764 udov, ki so prejeli 8,843.692 knjig. Ali ni to častno za maloštevilni slovenski narod? Gotovo je to mnogo pripomoglo, da je naše ljudstvo po večini ostalo zvesto tako svojemu jeziku kakor svoji veri.

Pa zasledujmo življenje sv. Mohorja dalje! V brevirju (Ppr. Stor. die XII. Jul.) se bere o njem: Ker je čimdalje več nevernikov popustilo malikovanje in se pokristjaniilo, so ga zatožili pri Sebastu, cesarskem namestniku oglejskem, da bo vse malike pregnal. Sebast ga ukaže dolgo pretepati. Ker pa svetnik Boga hvali in se roga namestnikovi dvjosti, ga dene na natezavnico ter mu dá z grebeni prsi razmesariti. Nato ga žgó s tlečemi ogorki in bakljami. Čim več pa je hrabri mučenec prestajal muk, tem lepšo hvalo je dajal Bogu. Ljudstvo je čudeč se vrelo skupaj. Boječ se vstaje, ukaže namestnik sv. Mohorja odpeljati ljudstvu izpred oči ter ga zapreti v ječo. Ječa je bila sicer temna, ali razsvitljevala jo je neka nadnaravna luč in prijeten vonj se je razširjal po ječinem prostoru, odkar je bil v njem sv. Mohor. Videč ta čudež in razsvetljen po milosti božji spozna jetnikar Poncijan, doslej pogan, resničnost krščanstva ter se vrže pred sv. škofa, proseč ga sv. krsta. Njegov zgled posnemajo tudi mnogi oglejski meščanje, ki so trumoma vreli v ječo poslušat sv. jetnika, ki jim je oznanjeval slavo Kristusovo in dokazoval resničnost krščanstva kot edino redno pot k izveličanju. Med mnogimi, ki so se v ječi spreobrnili, je bil tudi neki Gregorij, oglejski plemenitaš (patricij). Njegova hči je bila 3 leta obsedena od hudobnega duha. Sv. Mohor ga je vprico vsega ljudstva izgnal iz nje. Iz hvaležnosti za to milost je Gregorij izposloval, da je Mohor prišel iz ječe, da bi njemu in njegovi družini podelil sv. krst. Po izvršenem sv. dejanju pa se je sv. škof prostovoljno vrnil v ječo, ki mu je postala vsled obilnih čudežev svetišče; zdelo se je, kakor da bi v kljub tesnobi in nesnažnosti vžival v njej nebeško veselje.

Ko so pa videli duhovniki oglejski, da sv. Mohor le hrepeni po mučeniški kroni, so ga vprašali, kaj naj storé, ako njega več ne bo? Veli jim, naj izvolijo za njegovega naslednika naddijakona Fortunata. Ko pa izve to namestnik Sebast, takoj prime tudi Fortunata in ga vrže v ječo. Ker pa je Bog oba svoja služabnika proslavljal z vedno novimi čudeži in je bilo navdušenje ljudstva za mučenca vedno večje, zato pošlje Sebast, boječ se nemirov od strani ljudstva, ponoči v ječo rabelja, ki je obglavil oba sveta moža... Njuna telesa sta z veliko častjo pokopala Poncijan in Gregorij na svojem polju poleg mestnega zida. — To se je godilo za časa prvega velikega preganjanja kristjanov pod rimskim cesarjem Neronom.

Ker sta sv. Mohor in Fortunat oznanjevala sveto vero po naših krajih, zato ju časti ljubljanska škofija kot svoja patrona. Njiju kipa stojita na vnanji strani ljubljanske stolne cerkve in njiju god se obhaja v celi ljubljanski (in tudi goriški) škofiji v cerkvi kot praznik I. vrste. Mi pa ju bomo najboljše častili, če se zvesto oklepamo skale sv. Petra in trdno držimo sv. vere, katero sta učila sv. Mohor in Fortunat naše prednike.

Jos. Plantarič.

Bratovščina Sv. duha.

Prejeli smo z Dunaja sledeči dopis s prošnjo, naj ga objavimo v tej številki:

Za današnji čas jako primerna je bratovščina Sv. duha, ki je bila kanonično ustanovljena 19. maja 1882. leta na Dunaju v cerkvi tukajšnjih oo. Lazaristov. S papeževim pismom z dne 1. septembra 1882 je bila ta družba po Nj. svetosti papežu Leonu XIII. povzdignjena v glavno bratovščino za celo avstrijsko-ogrsko monarhijo.

Namen te bratovščine, ki je obdarovana z mnogimi odpustki, je pred vsem vedno čiščenje Sv. duha, nadalje molitev za slavno zmago sv. katoliške cerkve in za dovoljno število zares vrednih in pobožnih duhovnikov.

To tako zelo koristno bratovščino je Slovincem priporočilo pred kratkim „Cvetje z vrtov sv. Frančiška“, in od takrat je že mnogo udov pristopilo bratovščini, zlasti iz Štajerske, pa tudi iz Kranjske, kjer se posebno odlikuje Kranj. Da pa se bratovščina še bolj razširi med Slovenci, zato jo priporočamo tudi v „Bogoljubu“, ki naj ponese glas o bratovščini Sv. duha v slednjo slovensko vas!

V bratovščino so vpisani Nemci, Slovenci, Čehi in Ogrji; vseh udov šteje sedaj bratovščina 74.178. — Z dovoljenjem dunajskega knez nadškofijstva z dne 2. junija 1902, so se pravila bratovščine in molitve v čast sv. Duhu natisnile tudi v slovenskem jeziku, in od takrat, torej v enem letu, je pristopilo bratovščini nad 800 Slovencev.

Kdor hoče postati pravi ud bratovščine, se mora ali osebno ali pismeno oglasiti v zakristiji oo. Lazaristov na Dunaju, da ga vpišejo v glavno knjigo bratovščine. Da se je mogoče tudi pismeno zgledati, zato ima bratovščina posebno dovoljenje papeža Leona XIII. — Priporočati je posebno, da se napravi v posameznih župnijah podružnice bratovščine Sv. duha, in da gospodje duhovniki ali od njih pooblašene osebe zbirajo ude in jih skupno naznajo na Dunaj, da se pravilno vpišejo v glavno knjigo. Piše se lahko slovenski, ker je zakristan pri oo. Lazaristih Slovenec. — Naslov se napravi takole: Zakristija oo. Lazaristov na Dunaju. Wien VII., Kaiserstrasse, 5.

Vpisovanje je brezplačno; a vsak ud dobi „Vsprejemni listek“, „Pobožnost v čast sv. Duhu“ in svetinjico (s slovenskim napisom), in vse to stane 10 h.

Kdor pa želi, dobi lahko tudi rožni venec v čast Sv. duhu. Rožni venček stane 30 h, popis, kako se moli ta rožni venec, pa 2 h; shupaj 32 h. Dobé se tudi male podobice s sliko in slovensko molitvijo v čast sv. Duhu, ki stanejo le 2 h. Ista slika v veliki obliki, ki se lahko dene v okvir, stane 1 K. Naj bi ta slika krasila stanovanja mnogo slovenskih družin! Da bi ljubezen in milost sv. Duha prešinjala srca Slovencev, to želi vaš Dunajski dopisnik.

Čuden „slučaj“.

Za časa francoske revolucije so na Francoskem povsod preganjali duhovnike in jim stregli po živ-

ljenju. V neki gostilni so se gostje čudili, da ne morejo svojega župnika ujeti. Tu si domisli gostilničarka in pravi: „Stvar je jako preprosta. Pokličimo žandarje, da pazijo. Nato naj moj mož leže v posteljo in naj se dela, kakor da bi bil bolan. Medtem naj gre kdo po vasi in naj pripoveduje, da je moj mož smrtno bolan in da se želi s sv. zakramenti prevideti. Ne bo potem dolgo trajalo, in župnik bo tukaj“. Rečeno, storjeno. Kmalu je župnik prišel in vprašal po bolniku. Peljali so ga v sobo, kjer so se žandarji skrili. Župnik je stopil k navideznemu bolniku. Ko se pa ni nič ganil, ga je prijel za roko, ki pa je bila čisto mrzla. Župnik je ženo opomnil in rekel: „Zakaj ste me prepozno poklicali, mož je že mrtev!“ Žena se je smejala, in žandarji so pristopili. Toda mož se ni ganil, bil je res mrtev, zadela ga je kap. Ta dogodek je presunil vse, da si nihče ni upal ziniti besedice. Župnik je neoviran odšel. — Po vsej pravici pravi sv. pismo: „Bog se ne pusti zasmehovati.“

A. M.

Misijonski

glasnik. ➔

Bulgarski misijon v Macedoniji.

Pismo slovenske usmiljene sestre iz Macedonije.

Prečastiti gospod! Milost našega Gospoda bodi vedno z Vami! Hvala najprisrčnejša za Vaše ljubeznivo pisemce. Prejela sem ga kmalu, vendar vsled pomanjkanja časa sem se zopet zamudila. Z največjim veseljem, kar mi je le mogoče, hočem Vašim vprašanjem odgovoriti. Seveda dosti vredno, tako mislim, da ne bo. Res mnogo me moti ta bulgariščina, posebno besedni red.

Prvi prihod naših sester tu je bil pred 19 leti. Kakor nam pripovedujejo naše prve sestre, začetek je bil silno težaven. Ko so dospеле v Kukuš, niso razumele še jezika, ter ne vedle, kam bi se obrnile. Kako začudeno so gledali ljudje kaj takega, nepričakovanega, ter si domišljevali, da so nadnaravni ljudje z družega sveta. Vseh sester vkup je bilo pet, med njimi tri Slovenke, od teh treh je ostala samo ena, katera se žrtvuje še sedaj tu z nama dvema drugima Slovenkama. Medve sva prišli sem l. 1901., meseca novembra. S. Leopoldina Narer, rojena v Arjavasi (?) pri Žalcu — Spodnje Štajersko, ta je že 19 let tu. S. Sidonija Cepuder, nje rojstni kraj v Moravčah — Gorenjsko. S. Olga Ponikvar, rojena na Blokah pri Fari — Notranjsko. Z mojo sestro Sidonijo sva že od mladih let še kot součenki bili zmiraj skupaj. Tako naju je božja previdnost popeljala med te tako velike reveže, v to puščavo. Da bi natančno opisala vsa pomanjkanja in težave, ki so tu, bi bilo preveč; hočem le bolj ob kratkem. Zdaj prav za prav tako ni pomanjkanja pri nas. V

začetku so imele samo v najemu hišo za stanovanje. Umrla sestra prednica je bila jako premožna, ter si dala napraviti z božjo pomočjo vsa nova poslopja. Zdaj ni treba za drugo skrbeti kakor samo za živež in nekoliko za oblačila. Hiša je prav lična, s tri-razredno šolo; eno poslopje posebej za naše deklice, kakor tudi eno bolj majhno poslopje za lekarno. Vsak dan od 8—11 ure, pride brezštevilno revežev tu k nam zdraviti se brezplačno. Obiskujemo bolnike tudi po hišah, kadar le kdo potrebuje. S. Leopoldina je imela poprej tretji razred. Zdaj ima pa skrbeti za naše zapuščene sirote, ki jih imamo 42, za katere se ne plača ne en vinar. Imamo še eno drugo hišo za dečke brez starišev; oni imajo vse od nas, hrano in obleko, samo pod varstvom treh duhovnov so, ki tudi tu stanujejo, med njimi en misijonar. Drugi razred podučuje sestra Sidonija, a tretji jaz. Našo šolo obiskuje čez 150 zunanjih deklic. Naše domače deklice navadno ostanejo pri nas do 20. leta, potem pa gredo ven med ta ubogi svet. Najstarejše deklice, ki so še pri nas, imajo do 18 let. Obleko imajo jako borno. Navadno si vse žene stkejo same za svoje otroke. Kako pridejo nekateri otroci napravljene v šolo, da mi kar solze stopijo v oči, kot kakšni majhni ciganci, vendar vkljub temu uboštvu, kako so veseli! Pobožnost, ta beseda je tukajšnjim ljudem neznana. Dokler pridejo v šolo, je dobro; pa potem, oh! žalibog, da jim je molitev in cerkev poslednje. Ze s 15. leti dekleta opusté navado, v nedeljo iti k sv. maši. Pravijo, da je sramota, če gredó v cerkev, to je samo za „stare babe“. In res, samo nekaj starih žen in mož se vidi v cerkvi, in kar je naših otrok in dečkov iz katoliške šole. Samo 3—4krat na leto se primeri, da je cerkev bolj polna z ljudmi. Oh, bulgarska nevednost! Pri nas je ravno narobe: Namesto da bi matere učile svoje otroke, ter da bi že v mladosti vcepljale v nedolžna srca nauke Jezusove, otroci uče, kar slišijo v šoli, svoje stariše. Ako duhoven hoče dati za pokoro kakšen „oče naš“ ali „češčeno Marijo“, potem rečejo ljudje: ne znam te molitve. Daje jim toraj duhoven 20—30 poklonov prav do zemlje — tako navado imajo namreč v cerkvi — ali da se prekrižajo 10—20krat, seveda pa kako tudi to napravijo, kot da bi imeli vročinsko bolezen ali kakor bi se muh branili. Pred prihodom naših sester v ta kraj ljudje še niso poznali zakramenta sv. pokore. Ljudje so prejimali sv. obhajilo brez sv. spovedi. Žalibog, da ne moremo pomagati, da bi se odstranila čudna navada, namreč da se že malim otrokom sv. obhajilo deli z 2—3 in z več leti; kadar se kateri materi zazdi, vzame svojega otroka ter ga popelje do mize Gospodove. Že takoj po sv. krstu zadobi otrok tudi sv. birmo in sv. obhajilo. Nekaterikrat je že pridigal in prepovedal naš Prevzvišeni, da ne bi prejimali otroci sv. obhajila poprej da vedó, kaj da je greh; ali ljudje so rekli, posebno matere: ako nam ne dovolijo, boimo pa vstopili v drugo cerkev, v razkolniško. Sv. obhajilo se nam deli v obeh podobah kruha in vina z zlato žlicico. Oh, kje so naše prelepe ceremonije — latinske! Človek si ne more misliti, ako ne vidi, kako da je. Prelepega petja kot je v Avstriji, tukaj ni slišati; — samo mrmranje ali kakor brenčanje bučel. Pa za Boga naj nam ne bo nikdar za-

dosti; saj imamo upanje v kaj boljšega nad zvezdami.

Stanovanja Bolgarov so prav borne kočice; zidane so tako, da se more človek samo malo skriti pred veliko burjo, ki tolikrat tukaj vlada; nimamo namreč nikakoršnih gozdov, hribi so vsi goli. Re-veži ne morejo, da bi si ogreli po zimi svoje mrzle ude, ker vsak košček lesa se kupi jako drago. Okna so napravljena kot pri nas luknje brez šipe, pri nekaterih jih pa še nič nimajo, samo vrata za vhod in izhod. Seveda to je samo pri katoličanih, ti so najrevnejši; razkolniki imajo zadosti; nekoliko jih je tudi jako premožnih. Za svojo posteljo imajo navadno kakšno vrečo napolnjeno s slamo, položeno na tla; kar je pa bolj revnih, kakoršnih je prav mnogo, imajo samo za 1 cm. na debelo spleteno iz slame, pogrneno na zemljo. Oprave nimajo nič, ne mize ne stolov; obed opravijo na tleh sedeči. Hrano si navadno napravijo v oni sobi, kjer stanujejo in spijo. Peči nimajo, nekoliko žrjavice si prinesejo v sredo sobe. Celo zimo samo varujejo svoje hiše, ker nimajo nič dela. Skoraj noben katoličan nima svojih njiv; kar si vsak dan prisluži, to je njegov zaslužek. Po letu pa hodijo v najem k drugim, navadno k Turkom. Zaslužek imajo jako pičel. Delavcev je dosti, samo dela malo. Razkolniki navadno nočejo da bi v svojo službo jemali katoličane; koliko je samo zaradi tega razkolnikov, ker drugači ne morejo, da bi preskrbeli svojo ubogo družinico! Mrzlica se loti prav pogostoma ljudi. In koliko drugih bolezni se jih loti; vse to pa zaradi velikega pomanjkanja živeža. Za zajutrk navadno nič ne jedo; za opoldne, ako vprašam deklice v šoli: što si ručala vaden, t. j. kaj si danes jedla? — en košček črnega kruha, mi dá za odgovor. Za zvečer zopet malo kruha, z majhnim prigrizkom česna ali čebule. Koliko je pa takih revčkov, ki cel dan niso nič jedli. Tedni in tedni minejo, brez da dobijo kaj gorkega. Uboga udova ki ima po 6—7 otrok, kateri hočejo imeti pomoči od nje, pa kje hoče kaj vzeti, ako nima nobenega dela, ali ako cel dan tke, si zasluži po en groš t. j. 4 krajcarje. Mnogo jih je, ki imajo samo to obleko, kar imajo na sebi. Upov in nade nimajo. Navada je pri vseh družinah, da dadó premoženje samo svojim sinovom, hčere ne dobijo drugega, kot prav nekoliko malo obleke. Kakšna prav majhna bajtica ima po 3—4 družine.

Razkolnikov je v našem mestu 500 družin. Zdaj imajo katoličani nekoliko mir pred njimi, pa pred štirimi leti so delali razkolniki katoličanom mnogo preglavice. Hoteli so jim namreč vzeti cerkev, kajti katoličani imajo veliko cerkev; ni ravno toliko lepa, no pa je vendar lepši kot razkolniška. Bilo je v jeseni neki praznik. Pri službi božji je bila polna cerkev razkolnikov, kakor še nikoli, samo možkih. Katoličanov bilo je le malo, kajti slutili so, kaj jih čaka. Pa tudi naše sestre so vedele, kaj čaka to ubogo cerkev, zato so prišle vse pet v cerkev. Razkolniki so bili prestrašeni, ko so zagledali v cerkvi sestre. Rekli so: „Bolje bi bilo, če teh belih oseb ne bi bilo tukaj.“ Po službi božji so zapustili s strahom prvi katoličani cerkev, potem razkolniki. Naše sestre so ostale same z osem malo odraslih otrok v cerkvi. Vstopile so se pred vrata in držale, da ne

bi mogli razkolniki vstopiti noter. Toda razkolnikov je bilo preveč, naenkrat so se zaleteli z vso silo v vrata in prigrmeli v cerkev. Naše sestre so pobili na tla, ter kar po njih hodili; imeli so namen, jih umoriti, toda božja sila je bila bolj močna. Č. sestra prednica je imela vso črno glavo, ena druga sestra čuti še zdaj bolečino, katero so ji bili napravili. Prigrmevši v cerkev so divjali in upili po njej celi dan. Naše sestre je spremljala turška straža domov. Razkolnikom so dajale ženske skoz okna jedi in pijače in tako so se v cerkvi gostili. Na večer so zapodili Turki razkolnike iz cerkve ter jo zaprli. Tako je bila cerkev več tednov zaprta ter zavarovana od Turkov, dokler ni bil mir. Od tega časa so trpele tudi naše šolarice. Kadar so bile na potu v šolo, so metali tudi kamnje nad nje, ter jim zapretili, da ne smejo obiskovati šole. Zato je bila dolgo časa zaprta. Od tega strašnega časa sestre niso bile varne pred razkolniki. Pa ne samo me, no tudi naš č. g. škof je bil v tem času večkrat v smrtni nevarnosti, zmeraj je bil doma varovan od turške straže. Kadar so šli otroci na sprehod, šlo je po šest turških stražarjev z njimi. Naša hiša je bila zavorovana 3 leta od 6—8 stražarjev. Zmeraj so zasledovali našo umrlo č. s. prednico, namerjali so jo namreč ukrasti, da bi jo potem morala hiša z veliko svoto denarja odkupiti. Zdaj, hvala Bogu, imamo mir, pa se ne ve do kedaj. Turki so do nas jako dobri, ter nas imajo jako v časti, no saj tudi Turke zdravijo naše sestre. Pa tudi do katoličanov so dobri, ker so zmiraj v miru. O, Vi si ne morete misliti, v kakšnem položaju so bile cerkve pred nekaterimi leti! Naša umrla sestra prednica se je napotila nekega dne ogledat si cerkve po vaseh. O, kaj je morala videti: cerkve brez tabernakelja, premilega Zveličarja v nečiste cunje zavitega, brez keliha, — in sploh vse hiše, žalibog, kakor kakšen hlev. — Revne vasi nimajo cerkve, kakšne uboge kočice, to je bivališče ljubega Boga. Dala je potem po vaseh napraviti tabnakeljne, kupila je vse svete posode, kakor tudi obleko in perilo, za katero še zdaj sestre skrbé. — Čas mi ne dopušča kaj več pisati, ker je že osem ura, poduk otrok. Še enkrat, se Vam prav najljubezniveje zahvaljam, ter ostanem v Najsv. Srcih Jezusa in Marije Vam, preč. gospod vedno hvaležno udana S. Olga Ponikvar.

Cerkveni razgled po domovini.

S Homca sredi meseca rožnika. En glas je šel po naši fari in vsej okolici v zadnjih dveh tednih: „Lepo je bilo, ganljivo je bilo ob sv. misijon u na Homcu; to bomo pomnili vse življenje!“ Bog daj da bi le zares! Vodila sta ta prvi sv. misijon v naši fari vč. gg. dr. Alojzij Nastran in Gregorij Flis iz misijonske družbe sv. Vincencija Pavla od dne 31. maja do dne 7. rožnika z vso gorečnostjo za neumrjoče duše. Vsa domača fara se ga je udeleževala ves čas jako marljivo, okoličani zlasti iz kamniške in mēngeške fare pa so tudi hoteli biti deležni misijonskih milosti, zato je poleg domačega g. župnika dva dni pomagal še po en o. frančiškan iz Kamnika v spovednici. Čas je bil kaj ugoden:

dva binkoštna praznika, en sopraznik, pridige ob delavnikih. Zjutraj ob pol 6, dopoldne ob pol 11, zvečer ob 7. V obeh tovarnah sta gg. poslovodja, akoravno protestanta, dala zavoljo misijona delavcem prost celi terek in vsako jutro po eno uro, da so torej delali zjutraj od 7. in zvečer do 6. Zadnji dan, na praznik presvete Trojice, ko je tu vsako leto starodaven cerkven shod, pa homška gora še ni nosila toliko ljudi skupno. Vdeležba pri sklepni pridigi in pri veličastni procesiji z misijonskim križem, ki jo je vodil preč. g. dekan iz Kamnika, bila je ogromna, vreme popoldne pa ravno med procesijo najbolj ugodno. Z novim križem je dobila že itak lepa cerkev Matere božje nov kras hkrati z novimi milostmi. Skupno sv. obhajilo je bilo soboto in še večje v nedeljo. Obhajancev je bilo okrog 1100, torej še enkrat toliko, kot šteje domača fara obhajancev.

Saboto zvečer je bil temeljit govor o Marijini družbi za prijatelje in sovražnike njene, v nedeljo zjutraj pa je bilo osrečenih 20 mladeničev in 77 deklet z Marijino svetinjo. Treba pripomniti, da jih ni nihče prav posebno silil, naj se vpišejo v Marijino družbo, oglašati so se imeli prosto, ne pri velikonočnem izpraševanju. Oznanjeno pa je bilo že vlani na praznik brezmadežnega spočetja D. Marije, da se letos ustanovi v naši fari Marijina družba za mladeniče in dekleta. Marsikomu je sedaj žal, da ni prosil pravočasno za sprejem ter se tudi primerno pripravljaj na ta tako znameniti in odločivni dan. Izmed oglašanih Neža Z. ni čakala tega slovesnega jutra, pobrala jo je pred nekaj tedni neizprosna jetika pri 22 letih. Upamo, da je v pravem pomenu v Marijini družbi — v nebesih.

Iz St. Petra pri Gorici. V 11. številu „Bogoljuba“ smo čitali dopis iz Gorice, v katerem dopisnik pozivlja goriške častivce sv. R. Telesa, naj bi se združili k skupnemu in glasnemu češčenju Najsvejšega. Da, treba je, da se začnemo tudi pri nas bolj gibati! Dopisnik ima prav in Bog daj, da bi njegov poziv ne ostal „glas vpijočega v puščavi“!

V okolici goriški je že po več duhovnih vpeljana skupna večna molitev. Pri nas — v Št. Petru — smo začeli prvo nedeljo lanskega leta skupno in glasno moliti sv. R. Telo. V začetku se je molilo skupno samo vsako prvo nedeljo v mesecu po eno uro, letos pa se opravlja skupna molitev že vsako nedeljo popoldne pred službo božjo. Vedno se oglašajo novi udje, in knjig „Večna molitev“ je med ljudstvom gotovo blizu 200 izvodov, kar je za našo — primeroma majhno župnijo zelo veliko.

Zelo lepo slovesnost smo obhajali tretjo po binkoštno nedeljo, namreč blagoslovljenje novega kipa presv. Srca Jezusovega. Zjutraj je ta dan pristopilo nad 150 oseb k sv. obhajilu. Popoldne je bila najprvo skupna molitvena ura od 2—3., nato smo šli vsi iz cerkve h kapelici božjega groba, kjer je bil shranjen novi kip. Blagoslovil je prelepi kip preč. g. dekan Jos. Pavletič, nato pa se je razvrstila veličastna procesija, kakoršne morda še nismo videli pri nas. Pred kipom so šli šolski otroci ter dolga vrsta mož in mladeničev, potem pevci in za temi je neslo novi kip šest mladeničev, na obeh straneh so pa svetile belooblečene deklice, ki so bile letos prvič pri sv. obhajilu. Za kipom je šla duhovščina

ter zastopniki občine, za temi so se pa vvrstile v zelo dolgi vrsti dekleta in žene tudi z gorečimi svečami, in za temi ostalo ženstvo. Med slovesnim zvoženjem, pokanjem topičev in lepim petjem se je pomikala procesija v prav uzornem redu okrog po vasi, ki je bila slavnosti primerno okrašena. Ko smo prišli v cerkev, so postavili novi kip na stranski oltar; nato je bil slavnosti primeren govor o presv. Srcu, kojega je imel domači g. kapelan, in temu so sledile pete litanije presv. Srca z blagoslovom. — Novi kip presv. Srca je s podstavkom visok poldrugi meter; izdelal ga je slovenski umetnik Andrej Rovšek, podobar v Ljubljani. Kip je zares umetniško izdelan; zlasti z obraza odseva nepopisna miloba. Denar za ta lepi kip so prostovoljno zložila naša dekleta in nekatere žene, katerim moramo javno priznati, da so silno vnete in požrtvovalne za lepoto hiše božje.

Presv. Srce Jezusovo naj jim stoterno povrne njih ljubezen!

P. Z.

Od Devica Marije v Polju. Že je nad 2 leti, kar je pri nas ustanovljena dekliška Marijina družba. In med tem časom se je marsikaj spremenilo; 6 deklet iz družbe je stopilo v zakon, 5 smo jih izročili materi zemlji in 2 smo izključili iz družbe. Imeli smo pa pretečeno leto tudi mnogo veselja. Priredile so nam dekleta prav lepe igre. Pa tudi mladeniči niso zaostali. Posebno nam je ugajala igra „Sanje“; ta igra je prav lep zgled, kam človek pride, če zahaja med slabe tovariše ali tovarišice. In koliko smo užile duhovnega veselja, tukaj ne morem popisati. Posebno pa takrat, ko imamo skupno sveto obhajilo. Imamo pa pri nas kakor povsod veliko nasprotnikov in zabavljanja. Pa to nič ne de, le pogum dekleta! Saj pregovor pravi, da brez vojske ni zmage, brez zmage ni krone, in vedite, da če hujši je vojska, tem lepši je krona.

Izrekamo pa tudi prisrčno zahvalo našim častitim gg. duhovnikom. Bog jim povrni in Devica Marija ves njihov trud. Ne smem pa pozabiti, kako so naše rajne tovarišice v Gospodu zaspale, in vesele zapustile to solzno dolino. In kako krasen je bil njihov pogreb. Spremili sta jih obe Marijini družbi z gorečimi svečami. Marsikatero oko je bilo solzno, ko je zagledalo tak krasen pogreb. In upamo, da že vživajo nebeško veselje pri Jezusu in pri naši ljubi materi Mariji. Res je, kakor pravi pesem, ki smo jo zapele na grobu našim rajnim sestram:

Kdor otrok je zvest Marije,
Smrti naj se ne boji,
Luč nebeška mu zasije,
Ko ugasnejo oči.

Hči Marijina.

Sv. Oče Leon XIII. je nevarno zbolel. Ta žalostna novica je nenadno prihitela v pondeljek iz Rima. Po poročilih, ki so došla dosedaj, ko sklepamo list, bi utegnil do tedaj, ko dobite naš list v roke, visoki bolnik že davno izvojevati smrtni boj in se preseliti v večnost po zaslužen plačilo. Če ne bo res, bo pa tem bolj prav. Dolgo se je sivi starček krepko upiral smrti, in ko ga nam sedaj hoče vzeti, nam je še — prezgodaj. Molimo za sv. očeta v teh usodnih trenutkih s podvojeno gorečnostjo!

Novi kardinali. V zadnjem konzistoriju, dne 22. junija, katerega je vodil še sam sv. oče Leon XIII., je bilo proglašanih osem novih kardinalov, med njimi nam najbližji solnograški knez nadškof dr. Janez Katschthaler. — Umrli pa je angleški kardinal Herbert Vaughan, nadškof vestminsterski, v starosti 71 let.

Spremembe med duhovščino. Dekanijska župnija Šmarje je podeljena č. g. Mihaelu Trčku, župniku v Šmartnem pod Šmarno goro; župnija Ihan č. g. spodu Janezu Golobu, župniku na Primskovem; župnija Duplje č. g. Antonu Stenovcu, župniku na Selih pri Kamniku; župnija Skocijan pri Turjaku č. g. Jak. Mercu, župniku pri Sv. Vidu nad Cirknico.

Višje redove: subdijakonat, dijakonat in presbiterat (mašništvo) bodo delil prem. g. knezoškof ljublj. 14., 16. in 18. julija. Novomašnikov bo letos 20. Molite za mlade gospode, ki vstopajo v vinograd Gospodov in prevzemajo težavno ter odgovornost polno delo vodstva duš, da bi mogli biti vsi vredni in goreči služabniki božji!

Na Brezjah je v nedeljo 5. julija mil. g. stolni prošt dr. Janez Kulavici blagoslovil nov veliki oltar sv. Vida s tabernakeljem vred — ki sta prav lepo izdelana — in pa nove orglje, ki so ravno nasproti kapelici Marije Pomočnice.

Na Velegradu na Moravskem, kjer je pokopan slovanski apostol sveti Metod, je bila v nedeljo, 5. julija, na praznik svetega Cirila in Metoda, velika slavnost. Prišli so romarji iz raznih slovanskih krajev. Bilo jih je do 50.000. S svojimi verniki so prišli tudi: praški nadškof, kardinal Skrbensky, grško-katoliški nadškof iz Lvova grof Szeptycky, brnski škof Bauer. Govorili so o tesnejšem združenju katoliških Slovanov. Prosimo sv. Cirila in Metoda, da bi se ta velika in lepa misel uresničila!

Romanje v Oglej in na Sv. Gore se ne bo vršilo ta mesec, ampak ali avgusta ali septembra. Naznanili bomo pravočasno. Oglašajte pa se tisti, ki mislite gotovo iti, prosimo, takoj. Če so udeležniki prej oglašeni, prej se lahko vse potrebno ukrene in uredi. Voznina iz Ljubljane tja in nazaj v III. razr. bo sta'a 5—6 K. Kdor bo med potjo vstopil, primeroma manj.

Zahvala za uslišano molitev.

K. K. se zahvaljuje sv. Antonu in sv. Frančišku, da sta se po opravljeni devetdnevnici dobila ukradeni denar in blago — Neka družina svetemu Antonu Padovanskemu za uslišano molitev, v kateri ga je prosila odvrnitve hudega udarca pri živinoreji. — Neki dijak Devici Mariji, svetemu Jožetu in vernim dušam v vicah za uslišano molitev. — Neko dekle, ki jo je močno roka bolela, Mariji lurški, kateri je obljubila, da pojde do nje, kadar ji bo mogoče in je kmalu popolnoma ozdravela. — K. C. v Steyerju se zahvaljuje Bogu in vsem bravcem „Bogoljuba“, ki so s svojo molitvijo kaj pripomogli, da je njegova 16 tednov bolna žena prav kmalu okrevala.

Učiteljica Marija Vider v Loškem Potoku se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Sv. Duhu, preblazeni D. Mariji, sv. Jožetu, sv. Antonu, vsem svetnikom in svetnicam, katerim se je priporočala, za zmago pri najvišjem sodišču na Dunaju. Sovražnik ji je hotel že v tretjič zmago preprečiti, a ni bilo mogoče.

Bog je pokazal pravico, vzel pa sovražniku moč škodovati. Priporoča molitev sv. rožnega venca v težavnih slučajih, ki je najzmožnejša, ponižati sovražnike ter jim odvzeti moč, da ne morejo škodovati.

Darovi.

Za brat. presv. R. Telesa: Župnije: Peče 20 K, Krašnja 30 K, Selo pri Šumbregu 76 K, Št. Jur pod Kumom 50 K, Žabnica 25 K, Nadanje Selo 40 K, Suhor 98:42 K, Sv. Katarina 50 K, Brezovica 200 K, Šenčur pri Kranju 200 K, Orehek 35 K, Kovor 17 K, Košana 10 K, Vodice 152:10 K, Dobrova 91 K, Senožeče 29 K, Nevle 44 K, Šmartin p. Kranju 78 K, Kolovrat 74 K, Žalina 60 K, Logatec 39:60 K, Bela cerkev 100 K, Zg. Tuhinj 65 K, Škofja Loka 86 K, Sveti Peter pri Slavini 45 K, Lašče 104 K, Soteska 50 K, Gora pri Idriji 24 K, Polhov Gradec 144 K, Begunje Gor. 60 K, Ribno 9 K, Dolenjvas 120 K, Stara Loka 152 K, Št. Jurje pri Šmarji 135 K, Sorica 126:44 K, Svibno 50 K, Šempeter pri Novem mestu 40 K, Tunice 70 K, Loški Potok 110 K, Kopanj 50 K, Zlatopolje 20 K, Trstenik 47:52 K, Ledine 24 K, Sava 7:40 K, Zapoge 12:96 K, Kokra 20:60 K, Rob 69:80 K, Smlednik 222 K, Kranjska gora 77 K, Leše 20 K, Bohinjska Bela 77 K, Velike Poljane 50 K, Šentjanž 46:50 K, Sv. Trojica pri Cirknici 14 K, Križe pri Trziču 6 K, Šent Lambert 33 K, Vipava 100 K, Trnje 48:30 K, Črni Vrh nad Polh. Gr. 73:44 K, Borovnica 144 K, Mošnje 26:80 K, Preserje 69 K, Kamna gorica 99:52 K, Železniki 80 K, Dol 72:12 K, Šent Vid pri Cirknici 34 K, Kamnik 290 K, Čatež pri Zaplazu 30:40 K, Ribnica 371 K, Sostro 65:40 K, Lučine 34 K, Tomišelj 50 K, Predoslje 70 K, Gorje 110 K, Polšnik 41 K, Trnovo p. Ilir. Bist. 117 K, Terez. Elsner 2 K, Marija Elsner 2 K, Boz. Mar. 2 K, Frančiška Benković 3 K, Neimen, 2 40 K, Terez. Medved 1 K, Marija Junović 2 K. — **Za afriške misijone:** Viktorija Mrevlje 1:20 K, Neža Čadež 2 K, Neimenovana 10 K, Neimenovana iz Smlednika 1 K. — **Za kitajske misijone:** Alojzija Radežič 20 K. — **Za kapelico na Rakovniku:** Neimenovana 2 K. — **Za kruhe sv. Antona:** Jožef Rakun iz Rečice 10 K.

Lista uredništva.

M. K. v T. Poslali ste nam pesem v čast presv. Krvi Jezusovi. Vaša dobra volja je vse hvale vredna. Vendar ne zamerite, če pesmi ne moremo natiskati, ker ji vendar precej manjka, da bi jo mogli objaviti. — Isto velja nekaterim drugim pošiljateljcem; naj nam ne zamerijo, ako ne moremo ustreči njihovim željam, da bi videli svoje proizvode tiskane. Kar pride v list, mora biti kolikor toliko dovršeno. Zahvaljujemo jih za njih dobro voljo; če se pridno vadijo, bodo morda sčasom še kaj dobrega napravili. — Gdč. M. V. v L. P. „Slovenec“ kot političen list takih reči res načeloma ne vsprejema; in zlasti, odkar je naš list, nabožne reči večinoma izroča nam. Castitamo k sijajni zmagi!

Z zadnjo številko smo končali prvo polletje in z današnjo pričnemo drugo. V tem času smo prešli premnogo pismenih in ustnih izjav, da jim naš listič prav ugaja; iz mnogih krajev smo dobili poročila, da ga „težko pričakujejo in radi prebirajo“. Slišali smo pa tudi, da nekaterim ni všeč vnanja oblika, da je premajhen in to in ono. Različni okusi! — Dasi ni mogoče vsem ljudem ustreči, vendar povemo že danes ob začetku novega polletja, da bomo delali na to, da se z novim letom, kar je bila že iz prvega početka naša misel in naša želja, list poveča in v vsakem oziru izpopolni tako, da bo mogoče v njem podajati različnim bravcem različne hrane po njih okusu. — Z razpošiljanjem lista pa nima uredništvo nič opraviti; vse tega tiče se želje naj se pošiljajo upravitelstvu.